

ята печели хората, но не и безсмислието. И нанизалъ 3—4 статии, още толкова стихотворения въ Дума' та, за да даде мисълъ на емигрантитѣ, на тѣхното движение, около която тѣ да се сплотятъ. Народътъ вчера, днесъ и утрѣ, Примѣри отъ турско правосѣдие, Петрушанъ и др., казали на хжша що е билъ, що е и що може да бжде; казали му какво е било, що е и що ще бжде; подчертали съ дебели букви, какво е революция, какъ я вършатъ хората и съ какви сили, и какъ тя трѣбва да се върши у насъ споредъ новитѣ прѣдписания на „човѣшкия разумъ“.

Но кръвта се вълнувала въ жилитѣ на поета, умътъ му отъ ядъ се помрачавалъ, когато свѣтотатствували богати и простаци надъ най-милото за неговото сърдце — Парижката Комуна. Ние казахме: цѣла Европа бѣше противъ Комуната. Подкупени шарлатани и гадни журналисти, уста, способни да отричатъ днесъ онова, което вчера сж говорѣли, съвѣсти — черни като ада и отвратителни като скруполъ — всичко драцело, всичко злословело, всичко хвърляло калъ и помяя върху Комуната, върху нейнитѣ жертви, върху нейното знаме. — „Все Это гадъ, все Это отвратительно!“ протестиралъ Флореско прѣдъ Ботйовъ, като човѣкъ, който проливалъ кръвта си на Парижкитѣ улици. Флореско познавалъ героитѣ на Комуната, нейнитѣ хора, които продажни вѣстникари третирали като морални чудовища, познавалъ тѣхното великодушие, което мрачнитѣ умове отричали; самъ наблюдавалъ, пѣкъ и поетътъ знаелъ, че комунистическия идеалъ е една творческа сила, слѣдователно — чуждъ на мнимитѣ прѣстѣпления, които прѣписвали на Комуната нейнитѣ противници. Но тие послѣднитѣ, като наемници при стария режимъ, не спирало нищо: на всѣкъждѣ, въ малки и велики държави, тѣ злословили, чернили, защото парата и камшикътъ сж въ тѣхни ржцѣ. „Нашата Дума трѣбва да стане отзивъ на противнитѣ чувства“ — казалъ Флореско, засѣгнать въ своята амби-